

Sygn. akt II KK 57/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **W. W.**

uniewinnionego od popełnienia przestępstw z art. 218 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 października 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora - na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt IX Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV K [...],

**1. uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje
Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania
w postępowaniu odwoławczym;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S.,
Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 zł (słownie: siedemset**

trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT za udział w rozprawie przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

W. W. został oskarżony, o to, że:

I. w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 17 lutego 2012 r. uporczywie naruszał prawa, zatrudnionego w M. Sp. z o.o. – M. W., wynikające z ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, w ten sposób, że nie odprowadzał należnych składek na ubezpieczenie pracownika, tj. popełnienia przestępstwa z art. 218 § 1 a k.k.,

II. w okresie od 1 lutego 2010 r. do 28 lutego 2010 r. od 1 kwietnia 2010 r. do 30 kwietnia 2010 r., od 1 czerwca 2010 r. do 31 lipa 2010 r. złośliwie naruszał prawa zatrudnionego w M. Sp. z o.o. – W. W., wynikające z ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, w ten sposób, że nie odprowadzał należnych składek na ubezpieczenie pracownika, tj. popełnienia przestępstwa z art. 218 § 1a k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV K [...], uznał oskarżonego W. W. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I i II i za to, za każdy z tych czynów, skazał oskarżonego na podstawie art. 218 § 1a k.k. uznając, że oba te czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych czynów, a więc w warunkach art. 91 § 1 k.k. i na podstawie art. 218 § 1a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a także orzeczono o kosztach sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt IX Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił W. W. od obu zarzucanych mu czynów, rozstrzygnął również w przedmiocie kosztów postępowania oraz kosztów udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w W. zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść skazanego W. W. i zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na błędnym stwierdzeniu, iż opisy czynów przypisanych oskarżonemu W. W. przez Sąd I instancji nie zawierały wszystkich znamion przestępstwa z art. 218 § 1a k.k., gdyż pominięto w nich określenia „wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych”, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów pomimo tego, iż opisy czynów i ustalenia faktyczne wskazują na ich popełnienie, gdyż opisy te mieszczą się w granicach pojęć, którymi przepis prawa materialnego określa te znamiona, co w konsekwencji skutkowało rażącą obrazą prawa materialnego art. 218 § 1a k.k.”

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Okręgowy w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez prokuratora jest zasadna w zakresie zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 218 § 1a k.k., co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Słusznie podnosi skarżący, że Sąd odwoławczy przyjmując, że opis czynów przypisanych oskarżonemu nie zawiera określenia „wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych” stanowiącego niezbędne znamię by oskarżony mógł być sprawcą przestępstwa indywidualnego z art. 218 § 1a k.k., nie wziął pod uwagę okoliczności mających decydujące znaczenie w sprawie. Przypomnieć więc należy, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach, że zgodnie z treścią art. 413 § 2 k.p.k., nie jest konieczne w opisie czynu przypisanego sprawcy używanie słów określających poszczególne znamiona typu czynu zabronionego. Chodzi natomiast o to, aby opis czynu odpowiadał znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa, wystarczającym jest więc posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego (zob. wyroki: z dnia 26 listopada 2014 r., sygn. II KK 141/14, OSNKW z 2015, z. 5, poz. 42

i z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. II KK 283/15, LEX nr 1938677 oraz postanowienia: z dnia 20 marca 2014 r., sygn. III KK 416/13, LEX nr 1444607 i z dnia 4 września 2014 r., sygn. V KK 156/14, LEX nr 1532786).

Analizując więc treść przypisanych oskarżonemu przez Sąd I instancji przestępstw, w kontekście wskazanych powyżej orzeczeń Sądu Najwyższego, należy stwierdzić, że opis tych czynów został zredagowany w pełny i wystarczający sposób, oddający ich istotę oraz zawierający wszystkie znamiona charakteryzujące przestępstwo z art. 218 § 1a k.k. Sformułowanie „nie odprowadzał należnych składek na ubezpieczenie pracownika” jest niczym innym jak tym znamieniem, na którego brak wskazywał Sąd odwoławczy i co było powodem uniewinnienia W. W..

Sąd odwoławczy rozpoznając ponownie sprawę, będąc związany powyższymi uwagami Sądu Najwyższego, w sposób wnikliwy odniesie się szczególnie do zarzutu drugiego apelacji.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji orzeczenia.